

Η προσφορά τής θρησκευτικής τέχνης στον

Μέγα

και σημαντικό είναι το θέμα της τέχνης εν σχέσει με τις διάφορες αξίες του Πολιτισμού και του Πνεύματος. Σημαντικότερο είναι το θέμα της σχέσεως της Τέχνης και της Θρησκείας, καθ' όσον η θρησκεία ενσαρκώνει τα ιδανικά και τις αξίες, θείες και ανθρώπινες.

Δηλαδή: Το θείον είναι όμορφο, έχει σοφία, καλοσύνη και ότι άλλο όμοιο. Με την τέχνη του ό άνθρωπος εκφράζει το «καλό» δηλαδή το ωραίο, πού είναι μία τέλεια αναφορά προς το «θείον».

Των καλλιτεχνών το έμφυτο καλλιτεχνικό αισθητήριο, η κλίση και η ενδότερα προδιάθεση τους ανατείνουν προς ένα «κάλλος», δηλαδή προς το θείον και το απόλυτον, το αιώνιων.

Το «θείον» και το «καλόν» οδηγούν στην ουσιαστική σχέση τέχνης και θρησκείας. Ο καλλιτέχνης, αναντιλέκτως, διέπεται από ευαισθησίες, είναι έμπλεος συναισθηματισμών. Αυτά υποσημαίνουν και την πηγαία θρησκευτικότητα και συγκινησιακή φόρτιση του καλλιτεχνικού βιώματος. Μέσα στα βάθη της καλλιτεχνικής ψυχής εγκαθιδρύεται μία ενοραματική έκφανση θρησκευτικού αισθητηρίου και βιώματος και συντελείται μία ευδαιμονία μεταφυσικής και λυτρωτικής πνοής, ή οποία δεν ερμηνεύεται με λογικά σχήματα ή περιγραφές.

Η τέχνη πραγματοποιεί, δημιουργεί το άνοιγμα της ψυχής προς το αιώνιον. Ο καλλιτέχνης τείνει προς το αιώνιον με ευθύνη, συγκίνηση και ιερό πάθος. Γι' αυτό και τα υψηλά και σπουδαία έργα της δημιουργικότητας του ανθρώπου, τα αριστουργηματικά έργα ζωγραφικής, αρχιτεκτονικής, ποιήσεως, μουσικής και άλλων καλλιτεχνικών εκφράσεων φέρουν το λεγόμενον καλλιτεχνικό ήθος, διότι έχουν εμφανή και έκτυπη την σφραγίδα του θείου και του αϊδίου. Θαυμάζονται διά των αιώνων τα έργα αυτά και όχι μόνον από την εποχή πού δημιουργήθησαν.

Και τούτο διότι εμπεριέχουν κάτι το υπέρχρονο και το μεταφυσικό. Έχουν διαρκή καί αμείωτη αξία.

Τα περισωζόμενα έργα της καλλιτεχνικής εκφράσεως διαφόρων χρονικών περιόδων και τα άλλα αποκαλυπτόμενα μνημεία τέχνης και πολιτισμού: ναοί, βωμοί, σκεύη λατρείας, είδωλα θεών, παραστάσεις, απεικονίσεις, προσευχές, ποιητικές εμπνεύσεις, αρχιτεκτονικά και ζωγραφικά πλαστουργήματα, όλα συνεπιμαρτυρούν περί του ότι ή θρησκεία συνυφαίνεται με την τέχνη.

Τα λαμπρά έργα της τέχνης ομιλούν στο πνεύμα του λαού. Στην καρδιά και στο πνεύμα του λαού ομιλεί ή θρησκεία.

Παρέλκει να σημειωθεί ότι τα συγκινησιακά βιώματα στο θέαμα ενός καλλιτεχνήματος ή στο άκουσμα μιας μουσικής συνθέσεως εγγίζουν το θρησκευτικό συναίσθημα και προσπελάζουν το συνειδός, οπότε ο άνθρωπος γεύεται θείου νοήματος.

Μη λησμονεί κανείς ότι ή τέχνη και ή θρησκεία θέτουν ως ύψιστο χρέος και σκοπό την απόσπαση του ανθρώπου από την ύλη και την ανύψωση του προς τα άνω, στο επέκεινα. Έτσι ο καλλιτέχνης επιδιώκει την εσώτερη μυστική βίωση του διά της τέχνης και της ενδοτέρας εμπειρίας του προς το Θείον. Η τέχνη και ή θρησκεία έχουν ως κοινό γνώρισμα και στοιχείο την έκσταση, τη μυστική βίωση και αναστροφή, την εύγλωττη σιωπή του θαυμαστού και του δέους. Αυτή είναι ή άρρητη παιδείωση του καλού προς τη συνείδηση και την ψυχή.

Δημ. Ν. Πατταθανασόττουλος, φιλόλογος-τ. Λυκειάρχης.

Πηγή: orthodoxianpress.com